

Holland 19 Aug. 1858. -
11 7 July 1858

Gen 27: 2^e Ik weet den dag mijner doods niet.

Deze is een woord van den ⁱⁿ den d'vinding g'rijp geestel'ken Heer. Hij had hem in de v'voorgen, Hij ont'woordt de redend'ke be'doen niet, was er gewo'n mede en heb'bergt ze in zijn hart: de dag was in Zijne Schut-ting bepaald; Hij snelde ze te gemoet, en ieder oogenblik stond ze v'tem te wachten, van daar bereidde Hij hem huis om te komen, sterf... - Laat ons stilstaan bij de volgende de w'reheid. -

- a. Er is voor ons een dag des doods. -
- b. De reis haastende en onzeker. -
- c. Bereiding is de ommekeer van de roeping. De roeping van het e'wige

a. Er was een dag en re' gebente in Gods boe'k opgetekend. Hoort hier de o'len van on're doods be'pente. Alle Gods werken zijn bij Hem be'kend van leu'wigheid: Wat leeft op aarde zal doornom sterf... - Dat eerste leven is daarom de eerste tred tot sterf... - Dit v'vredes en lot hem het vrom'ke st'k van God hangt in het p'zikt'k der schepping niet g'loffen zijn ware de l'nde niet be'deven: Alles was alleen ten dage dat gij doornom een' k'ult gij de doods sterf: zij aten en de g'edrengde doods heerschte: de l'nde br'ngt met zich den vrom' afk'raagt: geen doods of zij be'nadeels teed' het leven: en hare vruchte l'ng, moeite en on'z'g'el d'v'ien d'lyk' sned'len: de doods is ons lot! Wat een v'v'ruit zeg! Wij dragen de z'nden al in on'som. De plek en het t'g'schip is al be'pente waas wij de bij be'vinding on'bek'nd de doods z'llen, smaken: de vrom' voor on're doods hart is al g'g'ocid. God weet of de plank al niet g'leu'g'licht. - Dat wij on's vry niet o'f w'nd'len van dat k'oud' donkere g'raf: g'gemeen'zaamheid met dit on's lot is vrom' schelijc opdat wij bereiding mo'gen doeken: en daarom stellen wij het vrom' voor: De k'w'ef on'dervonden wij alree de slopende t'and van k'ru'nscheit, en werden het on'waas, hoe snel schar'heid en k'ru'cht als een motte v'ryg'ast: on'dere, Zagen groei en bloeyd' al v'v'lo'gen, en be'mestken alree een snelle afloop, of v'v'dorring, welke w'ntest'g' vrom' spelt. Soe zal eenmaal de vrom' te'rende t'and van k'ru'nscheit of die d'et t'yd het w'ek' van slooping voltooi-jen. Wij z'llen God weet het hoe spoedig el'kander zien in zulke een sloppende toestand waarin alle m'iddel'g'ke hulp g'ru'chtel'os be'vonden word: De doods zal zo vrom' en te w'nt'g'nd'ing'len, en z'gen on'veeststaand vrom' w'nt'g' geven om te volgen. - Wij z'llen weenen vrom' al'k'ander; zij zal doos h'ar v'el' instrumenten d'ere on're g'ef'k'roosde vrom'ing dat k'ru'nscheit g'ebou' on'dom'nen en d'v'ien on's toren: On'tbinding zal ons aller

deel zijn: de zoekerders benadruken. Ziel en lichaam zal broek
en te gelijk zal het lichaam gaam verkrummelen tot stof tot ver-
achtlijk slijk. Wat bitter het gedicht tot: 'Hooftullen wij van godes
ploed losgerukt worden, hoerdes wij et volk aan klommen: - Daar is het
leude van verblindung en verdooring verhoft eeuwige door het lie-
en zinlijke: Wat zal te het geweten mit skimmer welken!' Want
de dood die wij niet kunnen ontgaen is toch niet alleen een
uitdooft van de lampodes levens, maer te is byzonder schriklijk
omred het niet blijft by die scheuring van Ziel en lichaam en by die ver-
nederende outbinding; bovendien daagt te voor den ^{deur} ligst het
van den levenden god: daarom die dood heeft een forstkel een
wonderde een doortende engel: te voert met zich een consciencie
van Zonde beref van schulden Straf: te is daarom een poort des
gerilfts en des verderft: de verwochte vervulling van de geestige
Straf maekt te ter schriklijk. - Daarom is die dood de vergalles
van het leven. - Het is ons gret eenmaul te sterven en daarna het
oordeel. geen van ons kan het ontgaen. - Dit en hangt niet af van
toeval: dere dood toch, de mate en de dagen is bepaald by god: Wij
snellen dien dag te gewete. Twee zullen wij te mede zijn aan dien
avondstond des levens genaderd kinde? Lant wens dat tijt slip ver-
tegenwoordigen, die scheuring van dit leuel over hemdelingen:
die verwisseling tusschen het tydelijke en het eeuwige; welke her-
inneringen. Zal het verstopene nalaten? Twee zullen wij dan de
verstopene dagen, ons welk begeerten, orde vermakingen behou-
wen? Zullen wij dankende van de aarde scheid, waar men ter o-
veel gevoot? Van wat gewigt zal ons dan de eeuwigheid toeschij-
nen? Twee zullen wij dan staan op het ogenblik t welk ons of in
de liiste of in de eeuwige vordurte zal brengen? Gewyrtje avond-
stond des levens! Doch niet minde gewyrtje dag, waer zulk een
avondaan te bindnis: op zulk een avondstond kan ^{men het} een over en hart
van een vriend niet mee' willen met ledig geklap. - doch laut ons
bedenken dat niet minde ernstvol het leven is, twelk dien avond-
stond helder of donker maekt van. O Ernstvol leven, Ernstvolle
wereld, die een voor bereiding plaats zyt voor een ander leven: en
zullen wij dat leven ernstloos verbeurden, en het slechts wyden aan
onhoudbare ovelloze zaken? O mensch gij zult sterven, dag pleke
niet is al bepaald! -

B. mischien welter op is het haat: Doch waer toe die ernst, die door na-
re geslachten het gehele leven ter sundel maekt! - als konneter worde
of op het krankbed ligge, dan ja dan zullen wij ons bekeere; ni-
 kunnen wij niet nalaten ons in eene wereld die ons mede voert
te vermaaken: doch wie verrekst te dat het naastvolgende
ogenblik niet het tydstip van uw sterven zal zijn? Het is immer
voor te uwarichtig: het, de hicht! staat voor de deur. Er is meer

ene schrede tuschen u en den dood of een' wijheid: iede' ogenblik
kan het laatste zijn: gij weet den dag niet, maar thij zal komen alsoen
dief in den nacht. - denk aan Babel, en tusschen van
zijn feestmaal had thij niet verwacht: de rijke man had nog
zaren voor zich en troostte zijne ziele met het goede der aarde
doch thij belespe zelf den volgende dag niet. - En hoe zelden
komt thij verwacht: zand gerondheid of kracht. beveilig
niet: dat zeggen wij weer dere weerk. en had men kunnen
denken dat des jongelings plaats Zoo spwedig zich open vullen
en dat thij daar Zoo spwedig in de kracht van telen zou worden
ter neergelend? De dood kan en zal overvallen waar men het
niet dacht: Zij kan u overvallen. Zittend aan een' tafel, onder
spel scherts of vermaak; wanneer gij u des avonds nees legt
gij tyft onreke of gij het morgenlicht cult aenschouwen: hoe vaak
begeeft men zich aan twerk zijne handen om el den dood te vinden:
men gaat uit en komt niet weder te huis. - In tusschen van tye
wel van hooren en bedigheid. Ja op het meest ongesuikerd kant
te overvallen: - In het midden der levendijge verwachtinge dood
te het alles in look verdwynen: en hoe vaak wordt de zongelore
dooch hare kunst verrost en moet uit roepen dat hadde kan te verwacht.
Het is waar de Dood kan komen erst over eenige jaren; en hoe
snel zijn en kelen tentalen verborge als een doornbeel; doch Zij
kan ook dit jaar komen, ofterve eenige maanden en wie
is versterkt dat thij nogmaals een andere sabbath zal aan
schouwen in gods huis. - dat tijdstip mijne vrienden is on
reke. - En bevendien is het reke dat dit onreke tijdstip zou
nabij is. Want wat is het leven meer dan een doornbeel: len
kan moge zich de jaren als een we voorstellen: Vraagden
die het sleefbed bereikt helft: thij zal u versterken: Het is niet meer
dan een nacht wak; en de helft der menschen bereikt nog niet
de helft der nacht wak: op het 7 de jaer des levens in de helft
der menschheid al weggenomen, en het kleinste deel bereikt
slechts middelbare jaren, en slechts en kelen bereiden onder
dom, zelds hoort men den dood van een oud menschen: thij wordt
een ontheid en een vreemdeling onder een meend geslacht, en
voortans thij kan zijn onderdom naem thij's gelooft: 't is als
de dag van gisteren, dat thij het kind spel met meenen voort
verwistelde: geen wonder dat yd in rich zelden is kost: en
bevendien t gedrois t gemot de angstvalligheer de bewelie
ingen de werds belette het stultken en nadenken: het
dorjft en dorjft alles voort, men haast men jaagt het graf
te gemoot. onde dagen vel in ke als wateren in de diepte: niet
mand kan halt maken: de 7 de jaer is aan den aarde, de
meandering wan de zaterdag reborde als t'waer, de
Morgen in jaer getyde. Zijn keninge geef en le zelen

waar denkt. het stinkt al wroet maar het graaf en in de the
gla de loep weet gij niet waar het einde zal zijn, doch gij weet
het onzekere bij d'hy is niet bij. - en zal dat zo wroet zegen
vonder nadenken. wonder bereiding?!

o! maar waastoe, en wat dan? om uw god te ontmoeten.
en de dingen te doen die er te doen zyn voor de op aarde.
opdat door vrede met uw makke of vrede met de dood onze
plaats vinder.

Ervogen voor te stuiten is het werk der zotten. betes de wind ge
heils. - daarom het kleinghans wordt geroemd boven dat des
maaltide. Wat vrede vrede geen gewaal beaasten haastig vrede.
Het bitter van de dorste ontveinder, is een d'waas. zo zyn er die
zich troosten met het onve triddelste en zeggen ik en weet ander.
dit is verstandig. - ander en vleijen rich, met een onreke gewed
te hopen: of het onreke te stellen. - of gods gewed: of dat men zo
veel rone niet heeft.

ander, trachten het te verzetten. en de wereld. men wvelt wvdt
verzaelt geniet, doch dit onreke niet loste. wvch de weede
verdoen.

Nee de angelodes doord de rone niet weggenomen wvdt,
waer laut gij de rone: of hebt gij te niet: of zal
verbetering en radig hew. alles de kker?

Schuld en suet. Bekering moedig. Wat bitter
zegg. En hoe gij is te ontmoeten
Wat is de vrucht van deze werk stroomen: Het is
toekomst van goud.
Wat op de die zelve vrank waer de ander